

Upleteno s láskou

Jenny Colganová

Upleteno s láskou

Jenny Colganová

Z anglického originálu *Close Knit*,
vydaného nakladatelstvím Hodder & Stoughton v roce 2024,
přeložila Magda Pěňčíková.

Přebal navrhla Gabriela Ryšková.

Odpovědná redaktorka Markéta Šnoblová Nová.

Korektury Marie Černá a Soňa Čapková.

Technická redaktorka Saša Švolíková.

Vydalo nakladatelství Argo, Miličova 13,

130 00 Praha 3, www.argo.cz,

roku 2025 jako svou 5922. publikaci.

Sazba Vladimír Fára.

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod.

Vydání první.

ISBN 978-80-257-4820-6

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod Kosmas

Sklad: V zahradě 877, 252 62 Horoměřice

Tel.: 226 519 383, E-mail: odbyt@kosmas.cz

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v přátelském internetovém
knihkupectví www.kosmas.cz

První kapitola

„Všechno je, jak má být,“ řekla Jean Mooneyová, zatímco Gertie s hlavou stále ještě plnou horalů z dávných dob prošla nízkými vstupními dveřmi, šla nahoru do pokoje, aby se převlékla ze své pracovní uniformy, a narazila na třicet dva balíčků melírovaného mohéru různých barev.

„Mami!“ zavyla Gertie zuřivě. „To si mám na té vlně ustlat?“ Chalupa měla přední pokoj s velkým krbem – místnost velká nebyla, a podlaha se navíc svažovala, ale krb byl lemovaný velkými trámy, které kdysi někdo přinesl z loděnice. Před pár lety uvažovaly, že by nechaly do domu zavést plyn, ale úsilí se někam vytratilo, a Gertie byla ráda. Pohled do tančících plamenů stál za to.

„To zní skvěle!“ houkla zpět Jean.

„Ty tu vlnu normálně slyšíš.“

Jean si odfrkla. „Jen jsem opatrná. Vlna je čím dál dražší.“

Podívala se z okna do krajiny, kde se vesele pásly ovce na loukách, které po pár týdnech dešťů získaly zářivě smaragdovou barvu.

„I když přísahám, že nedokážu říct proč, když vlna pochází právě odsud.“

„Budeš obchodovat s vlnou?“

„Vůbec nevím, co tím myslíš?“

„Jestli ji budeš prodávat do obchodu, až se cena zvýší.“

Mezi Jean a majitelkou obchodu s vlnou panovala legendární řevnivost, jejíž původ se ztrácel v temnotách věků.

„Stále nevím, o čem mluvíš.“

Gertie se na ni vzpurně koukla, zavřela dveře svého pokoje a šla do přízemí.

„Řekla bych, že se mě snažíš zbavit. A ještě z toho pěkně profitovat.“

„Že bych chtěla, aby mé jediné milované dítě opustilo hnízdo, roztáhlo křídla a podívalo se do světa, za hranice malinkého městečka? To je směšné,“ řekla Jean a obrátila se k vařící konvici.

„Hm,“ zabručela Gertie zamračeně a mračila se dál, když zazvonil zvonek a první pletářky vešly do malé předsíně, vyzdobené školními fotkami Gertie od nejútlejšího věku, s tmavými kudrnatými vlasy svázanými vlnou do culíku či spletenými do copů.

„Ahoj Gertie,“ řekla Cara (nebo Tara, těžko říct, zvláště když měly stejné skotské pletené baretý). Cara a Tara byly dvojčata, vzájemně se nenáviděly, ale i přes celoživotní nepřátelství se rozhodly trávit spolu obrovské množství času, vlastně většinu večerů. Obě pracovaly na místní radnici a také pomáhaly v místním kostele, kde si neustále stěžovaly pastorovi jedna na druhou, a ten považoval za formu pokání a svaté trpělivosti, že to dokáže vydržet, takže byli vlastně všichni spokojení. Dvojčata pletla spoustu jasně žlutých baretů pro „děti Afriky“, ale nikdo si nikdy netroufl jim vysvětlit, že vlněné čepičky asi nebudou hlavní prioritou afrického kontinentu. A pokud byly smutné, že nemají vlastní děti, pro které by mohly plést, nikdy se o tom nezmínily.

„Tak copak se ti dneska honí makovicí?“

Byly přesvědčené, že Gertiiny sklony ke snění jsou známkou vysoké inteligence spíše než překážkou úspěchu u zkoušek, jak tomu ve skutečnosti bylo. Gertie ani moc nevadilo, že pracuje ve ScotNorth, práce nebyla těžká, lidé byli milí a ona měla dost času, aby se toulala v myšlenkách.

„No, většinou jak si vyrobit hnízdo v té místnosti, co bývala mým pokojem,“ zavrčela Gertie.

Hned za nimi přišla Marian. Byla příšerná pletářka, měla obrovské ruce a taky se teprve nedávno naučila nanášet si make-up, protože velkou část svého života strávila na rybářských člunech,

než si uvědomila své pravé já. Nikomu to nevadilo, ale jakmile někdo řekl nebo naznačil, že by mu to vadilo, nebo se o tom zmínil, nebo i vypadal, že by se mohl zmínit, dostal za vyučenou. Rozuměli tomu všichni až na občasné kolemjdoucí, kteří si ani nestihli uvědomit, nač zírají, a už bylo pozdě, vyskočila na ně Jean a přinejlepším je příšerně vyděsila.

„Tak jsem se doslechla, že je ve městě nový mužský,“ hlásila hned Marian.

Všechny napjaly uši a otočily se na Gertie, až na Majabeen, která zrovna přišla. Majabeen měla slabost pro komplikované zvrované přehozy Kaffe Fassetta. A to by jí mnozí odpustili, kdyby pořád nemluvila o tom, jak má báječné děti a vnoučata a jak se jim všem vede skvěle. Určitá míra vychloubání se snést dala, dokonce byla očekávána. Třeba když Marianinu dceru povýšili či bratranec dvojčat byl propuštěn na podmínku. Majabeeniní děti stále získávaly stipendia a ocenění, což sice bylo skvělé, ale taky trochu vyčerpávající. Majabeen se tvářila, že neunese břímě hrůzy z toho, že by některé z vnoučat bylo pouhým ortodontistou, a ne kardiologem, a myslela si, že by Jean neměla Gertie trpět její fantazírování.

„Přestaň s tím,“ řekla Gertie a zabořila tvář do pletení.

Jean měla ráda mohérové, extravagantní topy s velkými vypletenými květy, Elspeth milovala pletení vzorů fair-isle v šedavých tónech modré a zelené. Dvojčata se držela žluté a Majabeen milovala zářivě jasné barvy smíchané všechny dohromady. Marian byla začátečnice a ještě barvoslepá, statečně vzdorovala tomu, že k holčičkám patří růžová a chlapečkům modrá, takže většinou volila excentrické barvy. Obličej rodičů, kteří jako dárek na přivítanou v obci dostali kojeneckou výbavičku komplet v černé... měli všichni ještě v živé paměti.

Gertie měla naopak ráda jemnější tóny, bleděmodrou, šedavou, které se hodily k proměnlivé skotské obloze. Někdy ráda přidala

tenkou linku jasné barvy, zlaté nebo světle růžové, které připomínaly svítání na obzoru. Měkké, zemité tóny zrcadlily vodu a krajinu, které ji obklopovaly celý život. Ve svých fantaziích snila o tom, jak jsou její vzory obdivovány a nosí je lidé po celém světě. V tom jejím, reálném, si Jean stěžovala, že by to měla trochu rozveselit.

Jenže pro Gertie nebylo pletení jen vytváření, bylo to mnohem víc. Přinášelo jí upokojení po těžkém dni, kdy měl šéf špatnou náladu nebo zákazníci byli netrpěliví. Byl to způsob, jak dát průchod své tvořivosti, což při doplňování zboží do regálů nemohla (ale bavilo ji dělat sváteční výlohy). S neobyčejnou pečlivostí vybírala barvy, vážila vlnu, která byla často jako chmýříčko, experimentovala třeba s rukávy ze 40. let nebo zkoušela vytvořit klobouk toka, ručně tvarovaný klobouk bez krempy, jen jej prostě upletla.

Dělalo jí radost, jak jí něco vzniká pod rukama, její vlastní výtvor. Navyklý pohyb rukou, jemuž se naučila už u babičky na kolenu, ji utěšoval.

Když měla starosti nebo se cítila ve stresu, stačilo vytáhnout pletení a vzít do ruky jehlice, a útěšné rytmické klikání vždycky zpomalilo myšlenky, utišilo rozčilení, roztáhlo křídla její představivosti, aby mohla vzlétnout. Někdy sice trochu lítostivě, hlavně když se ostatní pletačky pustily do tématu „Vyřešíme Gertiin milostný život!“.

„Jaký mužský?“ zeptala se Jean obratem. Každý muž, který prošel jejich městečkem, byl tématem dlouhých debat.

„Calum Frost se vrátil,“ řekla Marian, jako by věděla něco víc. „Zase se potlouká kolem letiště.“

„No teda!“ houkla Jean na Gertie. „To bys tam měla zaskočit. A učeš se.“

„Neblázni, mami,“ odsekla Gertie. Calum Frost byl norský letecký magnát, vlastnil – kromě jiného – malinkou leteckou linku, která létala mezi Carso a ostrovy. Vloni v létě zafinancoval společnost MacIntyre Air, když přišla o letadlo, což místní pilotka

Morag MacIntyreová nesla špatně. Ona i její dědeček Ranald teď vlastně pro Caluma Frosta pracovali, ale ona předstírala, že to tak není, a Calum s tím byl v pohodě.

„Kam bych já tak letěla?“

„Někdo by sis zaletět mohla!“ navrhla Jean.

„Vždyť to lítá jen na souostroví,“ kroutila hlavou Gertie. „Tam je toho k vidění ještě míň než tady.“

„Mohla bys letět do Glasgow!“

„Ano, mami,“ odpověděla Gertie, věděla totiž, že to je nejrychlejší způsob, jak matku umlčet. A Majabeen se stejně pustila do dlouhého příběhu o stipendiích, který byl příšerně složitý, a Gertie mohla zírat do plamenů, poslouchat klikání jehlic a ztratit se ve svém příběhu...

Bude to někdo, pro koho budu plést pohodlné ponožky – pěkně prostorné, měkoučké. Snila o někom, kdo měl zatím nejasnou tvář. Nemusí být nějak úžasně nádherný, ona taky není. Ale někdo milý, kdo se večer vrátí domů z chladu a zimy, vejde do chalupy... no, tak to ne. ROZHODNĚ nebude pořád bydlet tady. Možná v nějaké jiné chalupě, fajn, trochu velkorysejší v prostoru, možná se zimní zahradou, kterou si lidé nechávají přistavět k chalupě. Přijde za mrazivého dne, vlasy rozčuchané od větru na všechny strany, vejde do útulného obývacího pokoje a v kuchyni se vaří slepičí polévka s pórkem, a bude šťastný, že ji vidí a že je doma, obejmě ji kolem pasu u sporáku a řekne: „Fakt nevím, jak bych to dneska zvládl bez čepice,“ a ona cítí chlad, který z něj vychází, a otočí se, aby ho přivítala doma...

Vlastně toho tak moc nechce. Ale zdá se jí to strašlivě nedosažitelné.

Druhá kapitola

Morag MacIntyreová, místní pilotka a vnučka Ranalda (který k její nelibosti přistoupil na obchod s Calumem), byla se svým přítelem Gregorem víc než šťastná. Tenhle zvědavý, chytrý a mírný muž ji překvapoval každým dnem víc a víc. Jako by se jeden druhého nemohli a ani nechtěli nabažít, vzájemně tolerovali své rozmary a vrtochy. A pošfuchovali se jako v začátcích každého vztahu, sex, úžas i hádky o tom, jak kdo myje nádobí.

Problém byl bohužel v tom, že Gregor bydlel na Inchbornu, téměř neobydleném ostrově, kam jezdí trajekt jednou za den, a ještě jenom v létě. Převážovat se letadlem nebylo praktické ani cenově dostupné, a tak se svezla, kdykoliv to šlo, a pak trávila volné dny na ostrově, a když to nešlo, mluvili spolu alespoň vysílačkou, což už dobré nebylo, protože si je dobrá polovina vesnice (převážně mužská část) mohla naladit, kdykoli se jim zachtělo.

To by se dalo snést, kdyby ovšem nemusela tyhle dny trávit v domě dědy Ranalda. Peníze měla, mohla si pronajmout vlastní bydlení, ale ve městě byly k mání jen drahé prázdninové pronájmy. A na vlastní byt neměla. Spousta domů ve městě byla prázdných, lidé je měli jako víkendové chalupy, a všem místním to připadalo strašně nefér. Narodili se na tak krásném místě a nemohli si dovolit tady žít.

Dědu milovala, měla u něj vlastní pokoj, který kdysi o letních prázdninách sdílela s bratrem. Tehdy se strašně těšila, až bude sedět v letadle, a Jamie byl zase šťastný na pláži, kde pozoroval různé korýše a kraby. A teď z něj byl renomovaný fotograf a ilustrátor, získal stipendium na věhlasnou uměleckou školu a stal se velmi uznávaným ve svém oboru. Jenže to bohužel nebylo řízení letadla, a tak zlomil srdce všem ostatním členům rodiny. Běžně

začínal diskuzi s Morag dotazem na počet kachen, které zabila tento týden.

V pokojíku byly pořád ještě spousty starých, ošoupaných paperbacků, Harry Potter, Garth Nix a celá série knížek o Bigglesovi. Starým viktoriánským oknem bylo vidět na divoké moře, vlevo byla vidět přistávací plocha. Dům se už dost rozpadal, ale pro Morag byl pořád jako balzám na duši.

Svoje mouchy to mělo, tedy jednu mouchu, kulatou, nevlídnou a nadýmavostí trpící potvoru. Peigi.

Když Morag bydlela na jihu, nikdy jí Peigi nevadila, byla ráda, že Ranald má někoho, kdo se o něj postará. Peigi se nastěhovala jako „hospodyně“ krátce nato, co zemřela babička, Ranaldova žena. Jako všichni muži jeho generace i Ranald stoicky bojoval a odmítal jakoukoli diskuzi na toto téma. Až přijela Peigi, aby pomohla s úklidem a uvařila, poté co ustal přísun obědů od laskavých sousedů. Vypadalo to jako dobré řešení, Peigi byla také vdova, může mu dělat společnost, říkala si Morag.

Když Morag přijela vloni v létě na výpomoc, Peigi byla protivná, ale moc se do křížku nedostaly.

Ale teď tu Morag žila dlouhodobě a přispívala na nájem (pravda, jen symbolicky, Ranald nic přijmout nechtěl, ale Morag na tom trvala. Zbytek peněz ukládala na spořicí účet na horší časy.). A Peigi se to vůbec nelíbilo. Šklebila se, když Morag přišla do kuchyně udělat si čaj. Práskla za sebou dveřmi, když Ranald a Morag večer seděli a diskutovali o cestách a změnách počasí, a ještě víc ji naštvalo, když Morag koupila Ranaldovi k Vánocům letový simulátor a pak spolu celé hodiny vymýšleli jeden druhému komplikované cesty a přistávali na střeších mrakodrapů.

A taky Morag nedovolila vařit. Morag sice nebyla nějaká super kuchařka – v tom byl lepší Gregor – ale občas potřebovala něco jiného než nemastné houževnaté dušené maso a masové koláče, které vytvářela Peigi. Ranaldovi to bylo jedno, považoval jídlo

za pohonnou hmotu. Ale Morag tahle kuchyně připadala nudná a neinspirující, neměla se na co těšit, když přišla z práce po náročných přistáních, nečekaných rychlých otočkách nebo chybě na motoru, která nepočkala na mechanika a ona musela sama sáhnout do motoru někde venku v dešti.

„Jak dlouho zůstaneš?“ ptala se Peigi našťavaně stále častěji.

A když Morag s radostí odjížděla za Gregorem nebo za rodiči, Peigi ji stále upozorňovala, ať nepoužívá dům jako hotel. Když odjížděla posledně, Peigi si ji vzala stranou, za ní se táhl její pes Skellington, který se potácel na krátkých nožkách a při každém kroku prděl. Už měl zase zánět spojivek, čehož si Peigi nikdy nevšimla, a tak se drápal v rudých zanícených očích packami a kašlal u toho jako notorický kuřák. A celý dům smrděl jako mokrý pes.

„Potřebuju to vědět,“ ohlásila Peigi. „Tvůj dědeček je příliš zdvořilý, než aby se tě zeptal. Ale já se zeptám, abych mu to mohla říct. Kdy bude mít dům zase jen pro sebe?“

Morag se s touhle situací svěřila Gregorovi v naději, že snad navrhne, aby si našli něco společného, ale on jí jen velmi jemně naznačil, že jsou spolu teprve krátce a sestěhovat se kvůli mizernému vaření není úplně nejrozumnější. Morag se to moc nelíbilo, i když jinak jeho rozvážnost milovala.

Takže bylo stále co řešit, navíc tu byla krásná a zároveň ošemetná zpráva, Nalitha, která odbavovala zákazníky aerolinek, byla znovu těhotná. Nalitha byla ve společnosti už dlouho a dělala zde naprosto všechno, a teď musí Morag dříve nebo později najít náhradu. A práce bylo na Skotské vysočině dost, takže si nebyla jistá, jak se jí podaří najít někoho, kdo by se sem přistěhoval, odbavoval lety, řešil zavazadla a zařizoval vše potřebné v malinkém větrném depu, které Carso hrdě nazývalo „letišť“. A její šéf, Calum Frost, u nějž by byla nejradši, kdyby je nechal na pokoji, se tvářil přesně opačně. Byl z toho místa úplně hotový.

Ale najít místo k bydlení, to byl opravdu problém.

Třetí kapitola

„Pane učiteli! Pane učiteli! Moss má v puse keltskou harfu! Už zase!“

Struan McGhie pečlivě položil kytaru, povzdechl si a podíval se po velké místnosti s žebřinami a strašlivou akustikou. Hodiny hudby se odehrávaly v tělocvičně. A taky tělocvik, obědy, veškerá setkání, divadelní představení, byl to vlastně jediný volný prostor ve škole. A okna byla otevřená celý rok, pokud možno.

„Mossi, nech toho,“ nařídil a klučík povolil sevření čelistí z prastaré harfy, které chyběla horní struna E, ale jinak byla skvěle naladěná.

„Tak dobře,“ obrátil se k dětem důrazně Struan, aby tomu rozuměly. „Tak to zkusíme znovu. Budeme tleskat a zkusíme, aby levá strana tělocvičny a pravá strana tělocvičny zpívaly každá jiný hlas, ale VE STEJNOU DOBU.“

Všechny tváře zářily soustředěním. Obecně se věřilo, že děti do dvanácti let neumí harmonizovat, pokud nejsou obzvláště nadané. Podle Struana to byla blbost a posledních osm let se jako učitel hudby pokoušel toto tvrzení vyvrátit.

„Chaid mo lothag air chall.

O hù gur h-oil leam.’

Polovina dětí po jeho levici začala zpívat, tiše, jemně a hluboko. Struan přikývl. Teď měly zazpívat druhou část a pravá polovina měla začít.

„Chaidh mo lothag air chall...’

Děti stály tak, aby silnější zpěváci pomohli méně jistým na každé straně, a všichni mohli vyniknout. Annabel O’Faolanová byla napravo mezi děvčaty, začala přesně, bez chybičky. Témbr jejího hlasu sice zněl malinko jako mučená kočka, zatímco jeho cílem

byla jemná, něžná melodie, která všechny rodiče na závěrečném koncertě dojme k slzám, ale ve sboru působila jako pevný bod, a tak ji nechal být.

Nalevo stál Moss se svou obvyklou zaslou nudit, která se táhla až ke rtu, se zavřenýma očima za tlustými skly se zoufale snažil vyloudit z hlavy jiný tón a zároveň zůstat u toho předchozího. Struan se přidal, ať už to bylo na kteroukoliv stranu.

„mo lothag dhan fhèithidh 'S mòr am beud dhi dhol ann...'

Kdyby to bylo na něm, rozdělil by hlasy na čtyři nebo pět, ale věděl, že u šesťáků ze školy Svatého Jana by to neměl moc přehánět. Znělo to krásně i tak, a všechny nedostatky zastínila čistota hlásků.

Dokonce i Hugh McSticks, který začínal jako dokonalý chrochtal, neschopný změnit jediný tón a jeho zpěv zněl trochu jako loď projíždějící mlžnými vodami, se dokázal uvolnit natolik, že udržel melodii, a i když občas zakolísal v terciích ve své skupině, vlastně to ani nevadilo. A jak nad tím přemýšlel, Hugh McSticks zrovna klesl uprostřed tónu o celou oktávu, ale vůbec si toho nevšiml, a celá krásná píseň skončila, jako by do nich narazil slon.

Ale i tak všichni skončili ve stejný okamžik, někteří si i pamatovali, že mají sledovat jeho dirigování a dívat se, kdy mají ke konci ztišit hlas, a tak se na ně vesele zašklebil. Kradmo pohlédl na Oksanu, hostující školačku z Ukrajiny. Nikdy ji ani nevyvolal, ale všiml si, že ani neotevřela pusu.

„Dopadne to skvěle!“ prohlásil. „Jsme připravení na velikonoční koncert. A sedmákům dáme pěkně na frak, to je úplně jasné.“

Dětem se to líbilo a rozzářily se.

„A co druháci?“ ptal se Khalid, který měl ve druhé třídě nesnesitelnou ségru, a tak ho to zajímalo.

„Nevím, co druháci,“ řekl Struan soucitně. „Asi se převlečou za králíky a budou poskakovat a roztomile se zubit na nějakou dětskou písničku.“